

Arrest

nr. 107 451 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 december 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 december 2012 en op 30 januari 2013.

1.3. Op 28 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 maart 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoense origine te zijn. U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Cede in de provincie Wardak. Uw broer zou vijf jaar geleden problemen hebben gekregen met de Taliban. Ze zouden hem gevraagd hebben waarom hij naar school ging en er Engelse lessen volgde. Hij werd aangemaand om hiermee te stoppen en naar de madrassa te gaan. Uw vader zou hiermee echter niet akkoord zijn gegaan. Twee en een half à drie maanden nadat uw broer over deze bedreigingen had verteld zou hij – naar u vermoedt – door de Taliban zijn vermoord. Na de dood van uw broer Farhad zou u uw vader geholpen hebben bij zijn landbouwactiviteiten. Twee en een half jaar geleden startte u uw eigen horecazaak, waar ook overheidspersoneel over de vloer kwam. Een week voor uw vertrek uit Afghanistan werd u onderweg van uw zaak naar huis ontvoerd door de Taliban, die u van spionage verdachten. Enkele uren na uw ontvoering vonden er gevechten plaats, niet ver van waar u werd vastgehouden. De talibs die u bewaakten, verdwenen en u kon ontsnappen naar het huis van uw tante. Uw vader regelde uw vertrek uit Afghanistan en een week later vertrok u. U kwam in België aan op 4 november en u vroeg de volgende dag asiel aan.

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door de Taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u geen enkel document neerlegt ter staving van uw asielrelaas. Zo hebt u niet enkel geen identiteitsbewijs, maar heeft u ook geen enkel bewijs van de moord op uw broer Farhad of bijvoorbeeld van het feit dat u eigenaar zou zijn geweest van een restaurant. Daar u geen documenten neerlegt, kan het CGVS zich voor wat betreft uw geloofwaardigheid enkel baseren op de verklaringen die u hebt afgelegd in het kader van uw asielrelaas.

Ook wat dat betreft zijn er enkele tegenstrijdigheden of hiaten in uw asielrelaas terug te vinden. Zo is het ongeloofwaardig dat u zowel de moord op uw broer als uw eigen ontvoering door de Taliban niet goed kunt kaderen in de tijd. Betreffende de moord op uw broer stelt u dat die “ongeveer vijf jaar geleden” plaats vond (CGVS, p. 5). Nog vreemder is het dat u in verband met uw eigen ontvoering niet alleen geen datum kent, u weet ook niet hoe lang geleden ze ongeveer plaats vond (CGVS, p. 17). Van dergelijke tragische gebeurtenissen als de moord op uw broer en uw eigen ontvoering door en ontsnapping van de Taliban mag verondersteld worden dat u bij benadering kan aangeven wanneer deze feiten zich afspeelden. Bovendien weet u wel te vertellen dat u na uw ontvoering nog een week bij uw tante ondergedoken leefde voor uw vlucht (verklaring CGVS bij DVZ, p. 4 en CGVS p.8).

Ook over de manier dat u werd ontvoerd en door wie bent u onduidelijk. Op het CGVS stelt u immers dat u ontvoerd werd door 4 talibs op 2 motorfietsen (CGVS, p. 17) terwijl u bij DVZ maar twee talibs en één motorfiets vermeldt (verklaring CGVS bij DVZ, p. 3). Een verklaring voor deze flagrante tegenstrijdigheid wat betreft deze belangrijke persoonlijke gebeurtenis die rechtstreeks geleid heeft tot uw vertrek uit Afghanistan, moet u schuldig blijven.

Bij DVZ verklaart u verder dat u aan het praten was met de Taliban over hoe u explosieven moest verbergen in uw etablissement op het ogenblik dat er overheidspersoneel aanwezig was toen de Taliban zou zijn aangevallen. Zo zou u kunnen ontsnappen zijn. Op het CGVS verklaart u dat u naar een plaats werd gebracht, een uur moest wachten, daarna zou zijn ondervraagd door een commandant en hierna nog een uur à anderhalf uur verbleef in een ruimte met drie andere personen op het ogenblik dat de Taliban werd aangevallen (CGVS, p.19). Op DVZ maakt u totaal geen melding dat er nog twee andere gevangenen zouden zijn geweest.

Tenslotte is het bevreemdend dat u niet weet bij benadering hoe lang geleden en op welke dag u zou zijn ontvoerd, maar wel nog weet dat dit om kwart na zeven zou zijn geweest, wat op zich al merkwaardig is aangezien uw restaurant tot half acht open zou moeten zijn (CGVS, p. 8)

Zelfs over de plaats waar u explosieven moest plaatsen bent u tegenstrijdig daar u bij DVZ verklaart dat u een hotel had (vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 3 en 4) terwijl u bij het Commissariaat-generaal beweert dat u de eigenaar en kok was van een restaurant (CGVS, p. 7, 8, 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid argumenteert u dat u bij DVZ wel had beweerd dat u een hotel had, maar niet dat daar mensen kwamen logeren (CGVS, p. 15). In uw verklaringen voor DVZ hebt u het echter wél meermaals over overheidspersoneel dat bij u kwam logeren en zegt u niets over mensen die bij u kwamen eten, terwijl u het bij CGVS enkel hebt over mensen die kwamen eten, en niet over logeren. Uw verklaringen als moest u uw relaas kort houden bij DVZ en als is er in Afghanistan geen wezenlijk verschil tussen een restaurant en een hotel, zijn dan ook geen bevredigende verklaringen voor deze tegenstrijdigheid. Aangezien uw zaak en het overheidspersoneel dat er over de vloer kwam, de oorzaak zijn van uw problemen met de Taliban doet een dergelijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen over deze zaak ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de rest van uw relaas.

Ook in verband met uw leeftijd doet er zich een tegenstrijdigheid voor in uw verklaringen. Zo stelt u aan het begin van uw gehoor dat u in 1366 geboren bent (CGVS, p. 3), dus tussen 21 maart 1987 en 20 maart 1988 volgens de Gregoriaanse kalender, maar stelt u verder dat u op het moment dat u twee en een half jaar geleden uw zaak startte, 24 en een half jaar oud was (CGVS, p. 17), wat dus gezien uw geboortjaar onmogelijk is.

Ook kunnen er nog vraagtekens geplaatst worden bij de datum van uw vertrek uit Afghanistan.. Bij DVZ verklaart u volgens de Afgaanse kalender in het jaar 1391 op de 25e dag van de derde maand, d.w.z. de maand jauza, te zijn vertrokken (verklaring DVZ, p. 8) maar bij CGVS verklaart u tot tweemaal toe dat u op 25 khaus, ofwel de 9e maand van de Afgaanse kalender, uit Afghanistan bent vertrokken (CGVS, p. 4 en 10). Niet alleen zijn de data die u vermeldt tegenstrijdig, ze passen ook geen van beiden in uw vluchtrelaas. Gezien uw aankomst in België op 4 november en uw asielaanvraag op 5 november en gezien uw verklaringen dat uw vlucht van zodra u Afghanistan verlaten had maar zes dagen duurde (u verbleef 1 nacht in Iran en 5 dagen in Turkije) is het hoogst onwaarschijnlijk dat u al op 25 jauza, of 15.06.2012 volgens de Gregoriaanse kalender aan uw vlucht begonnen bent (verklaring DVZ, p. 8). Aangezien u verklaart met de auto tot in Iran te hebben gereisd, is het immers onaannemelijk dat uw reis van Afghanistan naar Iran ongeveer 5 maanden heeft geduurd. Ook uw verklaring bij het CGVS dat u op 25 khaus zou zijn vertrokken, strookt hoegenaamd niet met uw reisverhaal aangezien u op 25 khaus, of 16 december volgens de Gregoriaanse kalender, al immers ruim een maand in België was. Gezien deze tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen over uw reisdatum, maakt u het onmogelijk om te achterhalen wanneer u precies uit Afghanistan bent vertrokken..

Verder is het ook niet geloofwaardig dat u niet weet hoe uw vader uw reis naar België kon bekostigen (CGVS, p. 10). Zo denkt u dat hij zijn gronden verkocht heeft, maar bent u hier niet zeker van. Aangezien u uw vader nog hebt gezien voor uw vertrek (CGVS, p. 21) en gezien de hoge kostprijs die een vlucht uit Afghanistan via een smokkelaar met zich meebrengt, mag verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn waar uw vader dit geld vandaan heeft gehaald.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Jagathu van de provincie Maidan Wardak. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Inzake uw persoonlijke omstandigheden dient in de eerste plaats te worden gesteld dat u, zoals hierboven werd aangetoond, ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent een belangrijk onderdeel hiervan, namelijk uw werk. Door het afleggen van dergelijke ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen hierover stelt u de Commissaris-generaal niet in staat een volledig beeld te krijgen van uw persoonlijke omstandigheden. Ondanks de geloofwaardigheid van uw verklaringen kan evenwel worden vastgesteld dat u meer dan twee jaar naar school bent geweest (CGVS, p.6) en dat u zowel Dari, Pashtu als een beetje Engels (verklaring DVZ, p. 4) spreekt. Omwille van bovenstaande redenen mag worden aangenomen dat u in staat bent om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Kaboel, een bestaan uit te bouwen.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Kaboel te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, sectie A, §2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel alsook een manifeste appreciatiefout. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker ook de schending aanvoert van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert volgende grieven aan:

"Vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Geneve dd. 28/07/1951.

Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Geneve.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van **de conventie van Geneve dd. 28/07/1951**.

Verzoeker loopt wel degelijk gevaar in Afghanistan.

Verzoeker vreest het slachtoffer te zullen worden van een afrekening door de Taliban omdat hij als een spion voor de buitenlandse legers wordt aanzien en omdat hij niet spontaan was ingegaan op hun eis om explosieven te plaatsen in zijn restaurant om op die manier zoveel mogelijk overheidspersoneel te doden.

Verzoeker vreest dat hij tegen dergelijke feiten (wraakacties vanwege de Taliban) niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Afghaanse autoriteiten.

Tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 30 januari 2013 had verzoeker wel degelijk op een afdoende wijze kunnen aantonen dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

Verzoeker is het oneens met de gronden waarop het CGVS zich had gebaseerd om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

Ten eerste worden verzoekers problemen ten onrechte geringschat.

Verzoekers problemen van vervolgingen door de Taliban en zijn angst om het slachtoffer te worden van represailles, zijn in het concrete geval van verzoeker, wel degelijk ernstig.

Uit de verklaringen van verzoeker is gebleken dat de Taliban niet aarzelt om geweld te gebruiken wat maakt dat verzoeker steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan.

In Afghanistan voelt verzoeker zich aan zijn lot overgelaten.

De omstandigheden waarin verzoeker in Afghanistan leefde, waren wel degelijk van die aard dat hij genoodzaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten.

Een en ander is duidelijk gebleken uit zijn verklaringen op het CGVS.

Het CGVS heeft geen, minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid van verzoeker.

Verzoeker is formeel dat zijn verklaringen wel degelijk oprecht zijn en dat de feiten (ontvoering door de Taliban die hem dwong om explosieven te plaatsen in zijn restaurant) zich wel degelijk op die manier hebben voorgedaan.

In de gegeven omstandigheden zouden de geloofwaardige verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

In ieder geval heeft het CGVS ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan.

Verzoeker is het niet eens met het standpunt van het CGVS waar deze laatste de oprechtheid van zijn verklaringen in vraag stelt om reden dat deze vaagheden / tegenstrijdigheden zouden bevatten.

De redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om verzoekers verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken, kunnen niet worden weerhouden.

De door het CGVS geciteerde tegenstrijdigheden (tussen enerzijds zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en anderzijds zijn verklaringen op het CGVS) alsook de geciteerde vaagheden (aangaande o.a. het exacte tijdstip van de moord op zijn broer of het exacte tijdstip van zijn ontvoering door de Taliban) zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op het CGVS voldoende informatie waaruit bleek dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Het CGVS heeft ten onrechte geen enkele rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoeker had opgelopen n.a.v. de gebeurtenissen in Afghanistan.

Het CGVS hield geen rekening met het menselijk aspect.

Het CGVS hield evenmin rekening met mogelijke misverstanden die zijn ontstaan zowel tijdens verzoekers gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken alsook tijdens zijn gehoor op het CGVS.

Volgens verzoeker heeft de dossierbehandelaar zich vergist bij het analyseren van zijn verklaringen ; minstens werden zijn verklaringen door het CGVS verkeerd geïnterpreteerd.

In Afghanistan is verzoekers leven in gevaar.

Verzoeker had zijn land moeten achterlaten om te vluchten naar een voor hem onbekende bestemming in Europa.

Deze traumatische ervaringen konden wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoeker in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op zijn eigen manier.

Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

Ten tweede wenst verzoeker (eft. 39/76 Vw.) nieuwe stukken bij zijn dossier toe te voegen waarvan hij in maart 2013 in het bezit was gekomen.

Het betreffen de volgende stukken : **(Stukken 2-6)**

- 1) Schrijven dd. 19/02/2013 van de Rode Halve Maan waarin wordt bevestigd dat verzoeker afkomstig is uit Wardak en dat zijn broer Farhad vijf jaar geleden was gedood door de Taliban. **(Stuk 2)**
- 2) Identificatieformulier ingevuld bij het identificeren van het lijk van verzoekers broer Farhad op **13 maart 2008. (Stuk 3)**
- 3) Attest opgesteld door de lokale gemeentelijke diensten waaruit blijkt dat verzoeker uitbater is geweest van een horeca zaak. **(Stuk 4)**
- 4) Taskara van verzoeker. **(Stuk 5)**
- 5) Briefomslag waarin Stukken 2-5 vevat zaten toen ze vanuit Afghanistan naar België werden opgestuurd. **(Stuk 6)**

Deze stukken bevestigen op een onbetwistbare wijze het asielrelaas van verzoeker.

Deze nieuwe stukken waaruit blijkt dat verzoekers broer Farhad wel degelijk werd omgebracht door de Taliban en waarin wordt bevestigd dat verzoeker inderdaad een horecazaak heeft uitgebaat, zijn accuraat en verifieerbaar.

Verzoeker is pas in het bezit gekomen van deze stuk in de loop van de maand maart 2013.

Hij was dan ook niet in de mogelijkheid om deze stukken eerder, meer bepaald n.a.v. zijn gehoor op het CGVS voor te leggen.

Verzoeker heeft de Stukken 3-4-5 inmiddels aan een beedigd vertaler overgemaakt ter vertaling naar het Nederlands.

Hij heeft de officiële vertaling nog niet in zijn bezit.

Ten gepasten tijde en van zodra hij daarvan in het bezit zal zijn, zal hij deze aan zijn dossier toevoegen.

Verzoeker vraagt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze nieuwe gegevens -dewelke duidelijk een nieuw licht werpen op zijn dossier- in zijn rechtsplegingsdossier mee zal opnemen ter beoordeling van zijn asielrelaas.

De drie cumulatieve voorwaarden waarover sprake in hetzelfde artikel 39/76 §1,2° lid zijn in casu wel degelijk vervuld.

Immers : de gegevens die vevat zijn in de nieuwe stukken :

10. vinden steun in het rechtsplegingsdossier.

2°. ze zijn van die aard dat ze op een zekere wijze het geground of ongeground karakter van het beroep kunnen aantonen.

3°. Verzoeker maakt aannemelijk dat hij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.

Op grond van deze nieuwe gegevens vordert verzoeker in hoofdorde de vernietiging van de bestreden beslissing dd. 28 februari 2013.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat het rechtsplegingsdossier minstens terug aan het CGVS zal worden overgemaakt voor bijkomend onderzoek.

Op die manier zal het CGVS de mogelijkheid kunnen krijgen om een volledig onderzoek te kunnen wijden rekening houdend met alle gegevens van het dossier van verzoeker en rekening kunnen houden met de bijkomende opmerkingen en argumenten van verzoeker.

Minstens is het in de huidige stand van het dossier niet mogelijk om de versie van verzoeker te weren zonder dat het CGVS een grondig(er) onderzoek heeft kunnen voeren naar de thans bijgebrachte nieuwe gegevens.

Het relaas van verzoeker vereist minstens een verdergaand onderzoek door het CGVS.

Verzoeker blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging.

Voor verzoeker is het onmogelijk om op normale manier in Afghanistan te leven.

Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin hij zich bevindt, is een verder verblijf in Afghanistan voor verzoeker onhoudbaar en uitzichtloos.

Verzoeker kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen veilig leven zal kunnen leiden.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een volledig en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

Reel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiare bescherming)

Artikel 48/4 §2 c): ernstige bedreiging van het leven of de yersoon van een burser als zevens van willekeurig sew eld in het seval van een internationaal of binnenlands zewavend conflict.

Verzoeker vreest dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.e. baseert om verzoeker de subsidiare beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielaanvraag niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS, in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

Het CGVS stelt klaarblijkelijk verzoekers verklaringen inzake zijn herkomstregio niet in vraag en gaat ervan uit dat verzoeker wel degelijk afkomstig is uit Cede, in de provincie Wardak, een regio waarvan sprake is van een verhoogd risico om slachtoffer te kunnen worden van willekeurig geweld.

In haar beslissing houdt het CGVS voor dat er in hoofde van verzoeker een vestigingsalternatief zou bestaan in Afghanistan.

Volgens het CGVS zou verzoeker in staat zou moeten zijn om zich in Kabul te vestigen om daar een nieuw leven uit te bouwen.

De conclusie van het CGVS is in strijd met het administratief dossier en met de verklaringen van verzoeker.

Minstens is de conclusie van het CGVS voorbarig.

Het argument van het CGVS dat verzoeker als jongeman zich in Kabul zou moeten kunnen vestigen, vermits hij twee jaar naar school is geweest en hij zowel Dari,

Pashtu en een beetje Engels zou kunnen spreken, is niet ernstig.

Uit verzoekers verklaringen is ontegensprekelijk gebleken dat hij nergens in Afghanistan een normaal en menswaardig leven zal kunnen leiden en dat hij daar in permanente angst voor represailles zal leven.

(Zie gehoorverslag verzoeker dd. 30/01/2013 biz. 21 :

"Waarom zou u zich niet ergens anders in Afghanistan kunnen vestigen, bijvoorbeeld Kabul of Jalalabad.

AZ terug rustig. Taliban zijn eigenlijk een grote groep en zij zijn overal in Afghanistan.

Als ik ergens anders ga, dan zouden ze me arresteren.

Dan zijn wij spionnen die voor de Taliban werken.

*Het is onmogelijk voor mij om ergens anders te gaan.
Ik heb niemand wonen in andere regio's van mijn land.
Mijn hele leven was in mijn dorp, ik kan nergens anders gaan wonen.
Als ik ergens anders ga wonen, gaan ze mij een jaar later terug vinden door de
spionnen en andere mensen in mijn dorp.
Drie maanden geleden zijn de Amerikanen vertrokken uit onze streek.
Taliban zijn aan de macht.
Gerechtigde en menselijke problemen, de mensen gaan niet naar de overheid, maar
naar de Taliban om die op te lossen. Ze hebben een eigen districtschef en
gouverneur en ze hebben hun eigen regering.")*

*Het is duidelijk dat het CGVS geen ernstig onderzoek heeft verricht naar het
zogenaamde vestigingsalternatief in Kabul.*

*Het CGVS baseert zich voor het nemen van een dergelijk verstrekkingse conclusie niet
op het persoonlijke administratieve dossier van verzoeker ; integendeel.*

*Verzoeker heeft geen familie in Kabul en blijft vrezen dat hij ook daar niet veilig zal
zijn voor de Taliban.*

*Het CGVS kan onmogelijk tot een dergelijke verstrekkingse conclusie (als zou
verzoeker over een vestigingsalternatief in Kabul kunnen beschikken) komen, terwijl
nergens in het administratieve dossier enig overtuigend argument is te vinden dat
hiermee in concreto op zou kunnen wijzen.*

*Hiervoor hadden minstens bijkomende onderzoekshandelingen kunnen en dienen te
worden gevoerd.*

*Nergens uit het administratief dossier blijkt dat er voor verzoeker een realistisch
vestigingsalternatief zou bestaan in Kabul.*

*Integendeel, het CGVS heeft de motivering van haar beslissing ten onrechte gebaseerd
op louter veronderstellingen en speculaties.*

*Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat het
CGVS alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of er
voor verzoeker een daadwerkelijk vestigingsalternatief voorhanden zou zijn in Kabul.*

Het besluit van het CGVS is minstens voorbarig.

schending van het redelijkheidsbeginsel:

Verzoeker is van oordeel dat het CGVS het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

*Gelet op de door hem uitgewerkte argumenten tijdens zijn gehoor op het CGVS dd.
30 januari 2013 , kon het CGVS niet in redelijkheid komen tot de door haar
genomen beslissing.*

*De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het
door het CGVS genomen besluit.*

*Tijdens zijn gehoor op het CGVS heeft verzoeker duidelijk weergegeven dat de
Afghaanse autoriteiten hem onmogelijk daadwerkelijk bescherming kunnen geven.*

*Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering
van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te
worden vernietigd."*

*In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en hem het statuut
van vluchteling toe te kennen, minstens hem het subsidiaire beschermingsstatuut te verlenen en in
ondergeschikte orde zijn dossier terug over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de
vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek.*

2.2. Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- Stuk 1: bestreden beslissing
- Stuk 2: Kopie van een schrijven van 19 februari 2013 van de Rode Halve Maan
- Stuk 3: Kopie van een identificatieformulier ingevuld bij het identificeren van het lijk van verzoekers
broer op 13 maart 2008
- Stuk 4: Kopie van een attest opgesteld door de lokale gemeentelijke diensten waaruit blijkt dat
verzoeker uitbater is geweest van een horeca-zaak
- Stuk 5: Kopie van de taskara van verzoeker
- Stuk 6: Kopie van de briefomslag waarin de stukken 2-5 vervat zaten toen ze vanuit Afghanistan naar
België werden gestuurd.

2.3. In een schrijven van 11 juni 2013 legt verzoeker volgende stukken neer:

- Stuk 2a: Voor eensluidend verklaarde vertaling van het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 2
- Stuk 3a: Voor eensluidend verklaarde vertaling van het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 3
- Stuk 4a: Voor eensluidend verklaarde vertaling van het bij het verzoekschrift gevoegde stuk
- Stuk 5a: Voor eensluidend verklaarde vertaling van het bij het verzoekschrift gevoegde stuk
- Stuk 6: zelfde stuk als het stuk 6 dat werd toegevoegd aan het verzoekschrift
- Stuk 7: Kopie van een klachtschrijven van 16 februari 2013 van verzoekers vader gericht aan het districthoofd van Jaghato.
- Stuk 7a: Voor eensluidend verklaarde vertaling van het voormelde stuk 7

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.5. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.7. De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.8. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te zijn ontvlucht omwille van problemen met de Taliban. Omwille van het feit dat verzoeker een restaurant had waar onder andere politie en soldaten kwam eten, verdachten de Taliban verzoeker van spionage en samenwerken met de overheid, waarna ze hem op een zekere avond ontvoerden. Verzoeker werd naar een plaats gebracht en daarna opgesloten met twee andere personen in een kamer, waarna, na korte tijd, een commandant met hem kwam spreken. Wanneer verzoeker aan de commandant verklaarde dat hij geen spion was, stelde de commandant dat verzoeker dan met de Taliban moest samenwerken en een bom (laten) plaatsen in zijn restaurant. Verzoeker weigerde, waarna de commandant boos werd, zei 'we zullen wel zien' en de kamer verliet. Daarna hoorde verzoeker een gevecht en een raket viel neer in de buurt van het huis waar hij werd vastgehouden, waarna hij, doordat de deuren kapot waren, is kunnen vluchten. Verzoeker is naar zijn tante in het dorp Chopan gegaan, waar hij één week ondergedoken verbleef, waarna hij uit Afghanistan vertrok, op aanraden van zijn vader (vragenlijst CGVS, p. 4 en gehoorverslag CGVS, p. 8-9).

2.9. Verzoeker heeft op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van een persoonlijke vrees voor vervolging door de Taliban omwille of ten gevolge van de moord op zijn broer, door, zo vermoedt verzoeker, de Taliban, zodat verzoekers uiteenzetting dienaangaande alsook de stukken die hij ter staving van diens overlijden neerlegt, niet dienstig zijn om zijn persoonlijke vrees voor vervolging in zijn land van herkomst te ondersteunen.

2.10. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins kan overtuigen dat hij problemen heeft gekend met de Taliban omwille van het feit dat hij een restaurant had waar onder andere overheidspersoneel kwam eten.

2.10.1. Zo kon verzoeker geenszins aangeven wanneer zijn eigen ontvoering plaatsvond. Verzoeker kon geen datum noemen noch wist hij hoe lang geleden ongeveer deze gebeurtenis plaatsvond (gehoorverslag CGVS, p. 17). In zoverre verzoeker aangeeft dat vaagheden omtrent het exacte tijdstip van zijn ontvoering door de Taliban op zichzelf niet van aard zijn om afbreuk te doen aan zijn geloofwaardigheid, kan hij niet worden gevolgd. Van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat deze belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt naar plaats en tijd kan situeren, vermits kan verwacht worden dat deze feiten en gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

2.10.2. Verder verklaart verzoeker dat de Taliban hem beschuldigde van spionage en samenwerken met de overheid, waarna hij de Taliban zei dat hij geen spion was en gewoon een zaak had om zijn geld te verdienen, waarop de commandant van de Taliban poneerde dat als hij geen spion was, hij hen moest helpen en met hen moest samenwerken door een bom te laten ontploffen in zijn restaurant als soldaten aan het eten zijn (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Deze gang van zaken komt allerminst aannemelijk voor. Immers is het niet waarschijnlijk dat de Taliban, die verzoeker verdacht van spionage en samenwerking met de overheid, op loutere ontkenning van verzoeker dat hij een spion is, verzoeker zou vertrouwen en hem zou vragen explosieven in zijn restaurant te plaatsen teneinde een aanslag te plegen op overheidspersoneel. Immers zo lopen zij het risico dat verzoeker, waarvan zij het oorspronkelijk vermoeden hadden dat hij een spion is en samenwerkte met de overheid en waarvan zij niet meer zekerheid hebben dat het niet zo is dan een loutere ontkenning door verzoeker zelf, de plannen van de Taliban om een aanslag te plegen aan de politie of de soldaten uit te doen doet, zodat de aanslag verijdeld zou kunnen worden en meer nog, zodat leden van de Taliban zouden opgespoord kunnen worden. Immers verklaarde verzoeker dat de commandant hem zei dat 'ze iets in mijn restaurant zouden plaatsen' (gehoorverslag CGVS, p. 9), waaruit kan afgeleid worden dat Talibanleden zelf de plaatsing van explosieven zouden verrichten.

2.11. Daarnaast kunnen ook enkele incoherenties vastgesteld worden bij de datum van verzoekers vlucht uit Afghanistan. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker Afghanistan te hebben verlaten op 25/03/1391 (28/06/2012) (verklaring DVZ, p. 8) terwijl verzoeker op het CGVS verklaart, en dit tot tweemaal toe, dat hij uit Afghanistan vertrok op 25 khaus zijnde de negende maand van de Afghaanse kalender. De door verzoeker genoemde data van vertrek zijn niet enkel tegenstrijdig, ze passen ook geen van beiden in zijn vluchtrelaas. Gezien verzoeker een asielaanvraag indiende op 5 december 2012 en zijn verklaringen dat zijn vlucht van zodra hij Afghanistan verlaten had maar zes dagen duurde (1 nacht in Iran en 5 dagen in Turkije) is het hoogst onwaarschijnlijk dat verzoeker al op 28/06/2012 volgens de Gregoriaanse kalender aan zijn vlucht begonnen is (verklaring DVZ, p. 8). Gezien verzoeker volgens zijn verklaringen aldus 5 dagen in Turkije verbleef alvorens een vliegtuig naar België te nemen, dient vastgesteld te worden dat verzoeker 5 maanden nodig had om met de auto van Afghanistan naar Iran te rijden, waar hij slechts één nacht verbleef voor hij doorreisde naar Turkije met de auto (verklaring DVZ, p. 8). Het is niet aannemelijk dat een rit van Afghanistan naar Iran met de auto 5 maanden heeft geduurd. Ook de verklaring dat verzoeker op 25 khaus zou zijn vertrokken strookt niet met zijn reisverhaal aangezien verzoeker op die datum, zijnde 16 december volgens de Gregoriaanse kalender, reeds minstens een tiental dagen in België was, wanneer men ervan uitgaat dat verzoeker verwees naar 25 khaus van 1391. Indien verzoeker echter verwees naar 25 khaus van een voorgaand jaar, dan geldt de bovenstaande redenering dat de autorit van Afghanistan naar Iran onredelijk lang duurde. Dergelijke tegenstrijdige en incoherente verklaringen ondermijnen verder verzoekers geloofwaardigheid.

2.12. Verder is het ook weinig aannemelijk dat verzoeker niet weet hoe zijn vader de reis naar België bekostigd heeft (gehoorverslag CGVS, p. 10). Zo verklaart verzoeker dat hij denkt dat hij zijn gronden verkocht heeft, maar dit geenszins zeker weet. Ook weet verzoeker niet hoeveel zijn vader aan de smokkelaar betaalde (verklaring DVZ, p. 7). Gezien verzoeker zijn vader nog gezien heeft vlak voor zijn vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 21) en gelet op het meestal ingrijpende karakter op financieel vlak voor een gezin om een smokkelaar te betalen, is het weinig aannemelijk dat verzoeker hier niet meer informatie over (gevraagd) heeft.

2.13. Van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van zijn asielaanvraag uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt coherente en duidelijke informatie te verschaffen, vermits kan verwacht worden dat deze feiten en gebeurtenissen, ongeacht de traumatische of stressvolle ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoeker blijft hier echter, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, geheel in gebreke.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.14. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal, doch de Raad stelt vast dat hij geen ernstige poging onderneemt om de voornoemde weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen doch daarmee bovenstaande bevindingen niet weerlegt, noch ontcracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.15. Betreffende de stukken die verzoeker voegde bij zijn verzoekschrift en overmaakte bij schrijven van 11 juni 2013, wijst de Raad er vooreerst op dat deze documenten allen kopieën betreffen. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Betreffende de documenten (stuk 2, 2a, 3 en 3a) die de dood en de manier waarop hij zou zijn overleden van verzoekers broer bevestigen, verwijst de Raad naar wat dienaangaande reeds werd uiteengezet in punt 2.9. Verder wijst de Raad erop dat het eventueel bewijzen van verzoekers identiteit, afkomst en het feit dat hij uitbater is geweest van een horecazaak (stuk 2, 2a, 4, 4a, 5 en 5a), geen afbreuk kan doen aan de conclusie dat aan verzoekers vervolgingsrelaas geen geloof kan worden gehecht, omwille van de bovenstaande redenen. Betreffende het klachtschrijven van 16 februari 2013 van verzoekers vader gericht aan het districthoofd in Jaghato, dient vastgesteld te worden dat deze werd neergelegd/aangevraagd door verzoekers vader toen verzoeker al in België was, wat er meteen een gesolliciteerd karakter aan verleent. Verder stelt de Raad vast dat de klacht van verzoekers vader

enkel vermeldt dat zijn zoon, zijnde verzoeker, een restaurant had en dat laatstgenoemde na een bepaalde periode genoodzaakt werd wegens zware druk en vrees zijn restaurant te verlaten en zijn dorp te ontvluchten. Hieruit blijkt geenszins dat verzoeker werd ontvoerd door de Taliban op verdenking van spionage en waarbij hij werd gevraagd met hen samen te werken en een bom in zijn restaurant te plaatsen teneinde deze te laten ontploffen als soldaten aan het eten zijn. Bovendien dienen documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontlenuen, ondersteund worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen, zo wordt vastgesteld, *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). De aangebrachte enveloppe (stuk 6) brengt niets wezenlijks bij aan verzoekers asielaas. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat aan verzoekers vervolgingsrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.16. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.17. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.18. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.19. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij geen familie heeft in Kabul, is deze argumentatie aldus niet dienstig.

Verzoeker is een volwassen, gezonde jongeman, die enige scholing heeft genoten (gehoorverslag CGVS, p. 6) en zowel Pashtou, Dari als een beetje Engels spreekt (verklaring DVZ, p. 4). Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk was om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee hij aantoonde dat het voor hem niet onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Daarnaast wijst de Raad er ook op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een restaurant had waar hij kok was (gehoorverslag CGVS, p. 7-8) en dat zijn familie grond bezat (gehoorverslag CGVS, p. 7), die zijn vader eventueel verkocht om de smokkelaar te betalen, doch verzoeker weet dit niet zeker. Uit voorstaande blijkt dat verzoeker beschikt over financiële middelen alsook over enige professionele ervaring. Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden verzoeker zich redelijkerwijs in de stad Kabul kan vestigen teneinde de situatie in zijn thuisregio te vermijden.

2.20. Ondanks het feit aldus dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Wardak, dient de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld, daar hij in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier en aan de nota met opmerkingen voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker kan dan ook niet dienstig

verwijzen naar het feit dat de provincie Wardak een regio is waarvan sprake is van een verhoogd risico om slachtoffer te kunnen worden van willekeurig geweld.

In acht genomen wat voorafgaat en rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de Taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is derhalve niet dienend.

2.21. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul kan op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de nota met opmerkingen (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, geoordeeld worden dat er voor burgers uit de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad betreft, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, §55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak eveneens op de eerder aangehaalde recente richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 12, map Landeninformatie) en de nota met opmerkingen, blijkt dat het geweld in de stad Kabul, die via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is, plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de nota met opmerkingen, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het district Surobi blijven internationale (Franse) troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en

ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geïsoleerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar Jalalabad en de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag en het patroon is dat de Taliban duidelijk in de eerste plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westerlingen verblijven, viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel ‘targetted’ (SRB p. 7-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul “asymmetrische aanvallen” voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd en dat er een ‘solide verbetering’ is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED’s) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn. Verzoeker brengt niet enig concreet element aan dat voormelde evaluatie van de situatie in de Afghaanse hoofdstad in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in een ander daglicht kan stellen.

2.22. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in zijn verklaarde district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker, die geenszins het tegendeel aantoonde, komt dan ook niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.23. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.24. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en zijn dossier terug over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER